

מחפשים את החופש ב"גבולות שקופים"

הריקודים בתוכנית "גבולות שקופים" של שרון זונה מספרים על העצמי, על הרצון לבית, לחיבור, ועל הרצון לעזוב ולהיות חופשי

רות אשל 10.05.2014 17:20

שני הריקודים בתוכנית "גבולות שקופים" של שרון זונה מספרים על העצמי, על הרצון לבית, לחיבור, ועל הרצון לעזוב ולהיות חופשי. בכל אחד משני הריקודים הרעיון מקבל דרך ביטוי שונה. מה ששווה בשני הריקודים הוא הפנייה לגוף להביע את עצמו במדיום שלו עם יכולות גבוהות של רקדנים. הריקוד של שרון זונה מתחיל כששתי הרקדניות שרועות על הרצפה, דבוקות זו לזו, כמו חיה מיתולוגית עם שני ראשים, ארבע רגליים וארבע ידיים. האיברים נעים באיכות המעלה על הדעת אמבה ולא בחר איזה חלק גוף יוצא מהיכן ולמי הוא שייך. הפתחנות הכוריאוגרפיים עתירי הדימוין נולדים מאותו חיבור ומעידים על עין אמנותית היודעת לבחור. היכולות הנהדרות של הרקדניות, הריכוז, הצלילות והגוף שנראה שמסוגל לעשות הכל, תומך בכוריאוגרפיה.

הקטע מתארך, מבקש להציג את מירב הפתחנות התנועתיים וגם אולי לקבע שהחיבור בין השתיים הוא מצב מולד וכל התרחקות של פיסת גוף זו מזו חוזרת ממוגנטת לגיאוגרפיה הגופנית המחוברת של נמל הבית. מכאן ואילך צפוי תהליך של היפרדות שאמור לטמון בתוכו את הבלתי נודע. בהמשך, יש רק נגיעות זיהרות, כמו בקטע שנראה כאילו התחקנה אחת הרקדניות מהאוויר והיא חסרת חיים מוטלת על הרצפה, או בקטע שנראה שנדבקו בוירוס של ערפדיות ונשכות זו את זו. הכוריאוגרפיה נראית כטיטה, שעדיין דורשת צלילה עמוקה יותר אל הדימוי לגלות מה יעלה בחכה.

בריקוד שני קטעי סולו. האחד של זונה שבו הגוף שלה, שנותר לבד, מתענג לגלות את עצמו. התנועה מרופדת בחשק ורעב שהתעורר בתוכו. היכולות שלה כרקדנית נהדרות והגוף המוארך והדק שלה מכון להפיק כל גוון של צליל תנועתי. גם הסולו של סון המסיים את היצירה הוא משובח. בעיקר קטע הסיום שבו כשהיא בתנוחת גשר, החזה מזדקר נמשך מעלה מעלה וכשאי אפשר יותר הגוף נפל מטה, ושוב עולה, נפל, עולה ונפל. ופתאום, עוצמת החבטה החוזרת פותחת בתוכה את הכלא הפנימי, כמו מגלה שיצאה לחופשי, שהיא לבדה, ויש לה גוף שהוא רק שלה. לראשונה לאורך הריקוד נולד חיוך שוטף את הפנים והעיניים צחקות.

התלבשות היפות של אמה ארנסט הן בגד גוף עם צבעוניות המעלה על הדעת ציפורים. הן מדגישות את הקווים של הגוף והאלסטיות הזורמת בתוכו. הכוריאוגרפיה דורשת עוד עבודה ועד אז הביצוע המשובח ממגנט את העין לרקדניות.

את הריקוד "שירי שוליה נודד" של כהן ראיתי כבר בעבר. לדברי התוכנית הוא מספר על שולית המוד שאיבד את אהבתו לאחר ומסתובב מאז בעולם בחיפוש אחר מזר לנפשו. כאן המוסיקה של מאהרל דומיננטית ומאחדת את הקטעים של הריקוד הנעים בין אלה של ריקוד ללא הקן לריקוד עם הקן שמסתיים בפתרון, להדביק את הקן לפנים כמסיכה ולקחת אותו לכל מקום שאליו נודדים. הכוריאוגרפיה של כהן מלאת פרטי פרטים מורכבים, לא נתנת לגוף ללכת בנתיב צפוי, או טבעי, אלא מסיטה את מסלולו כל הזמן. יש בריקוד מוטיב של יד מושטת התרה אחרי המרחבים, לעתים רועדת ככנפי ציפור, כשהיד השנייה

תופשת אותה ומחזירה אותה. החוצה ופנימה זה הסיפור. תענוג לראות את עומר אסטרן חקד, עובר במין קלות את המשוכות הטכניות וטובל אותן בלריות מהולה משהו בתוגה.

"גבולות שקופים" (בכורה), כוריאוגרפיה: שרון זנה, רקדניות: תמר סן ושרון זנה, עיצוב תלבושות: אמה ארנסט; "שירי שוליה נודד", כוריאוגרפיה: עידן כהן, רקדן: עומר אסטרן, מוסיקה: גוסטב מאהלר, עיצוב קן הציפורים: נועה אגמון, מחסן 2, נמל יפו, 9.5